

«ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΣΚΑ», ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΛΟΓΑΡΑ

Το κοινωνικό πρόσωπο της Πάτρας

Του **Θανάση Τοτόμη***

Η ΑΝΑΝΕΩΤΙΚΗ ΓΡΑΦΗ στο θεατρικό έργο του Κώστα Λογαρά, αναδύεται στην «Τελευταία μάσκα». Μέσα από το έργο, που κυκλοφορεί τους τελευταίους μήνες από τις εκδόσεις «Πικραμένος», επιχειρείται η υπέρβαση στα σημερινά αδιέξοδα της Πάτρας στην πορεία της προς το μέλλον και η ανάδειξη του νέου της προσώπου.

Ο συγγραφέας, με τα δραματουργικά του μοτίβα, συμβάλλει στη διαμόρφωση του κοινωνικού θεάτρου, καθρεφτίζοντας στους ήρωές του μύθους της Αχαΐας και γεγονότα τού χθες στο σήμερα.

Ο Κώστας Λογαράς, μέσα απ' το βιβλίο του-περιπλάνηση στα ίχνη της ιστορίας της Πάτρας, με κείμενο έντονα πολιτικό, σμιλεύει με τη γραφίδα του το σώμα της πόλης. Στην «Τελευταία μάσκα» ανιχνεύεται η συλλογική της συνείδηση.

Τα μοτίβα και οι χαρακτήρες στο έργο, η Βακχική Αγαυή ή η αρχαία Αρτέμιδα Τρικλαρία, η ηρωίδα Μαρία του Μανζάρ ή η μυθική θεά Πατρινέλα, γυναίκες - σύμβολα του πάθους, συνδέουν το παρελθόν με το παρόν, και τα μέλη του Χορού μιλούν για την Πάτρα, ιχνηλατούν την ψυχολογία των ανθρώπων της, υφαίνουν τον μύθο της και αναδεικνύουν επιμέρους εσωτερικά τοπία της: την πόλη της σαγήνης, του πάθους, της εκδίκησης, της τιμωρίας, της κάθαρσης και της αυτοσυνείδησης.

Η θεματική του έχει αφορμή ένα σύγχρονο γεγονός που έχει διασωθεί στη συλλογική μνήμη, ένα έγκλημα πάθους, που η τραγικότητα του είχε συγκλονίσει την αχαϊκή κοινωνία τη δεκαετία του '60.

Αντίστοιχο μοτίβο είχε εμπνεύσει τον Ζυλ Ντασσέν στην ταινία «Κραυγή γυναικών», το 1978, με τη Μελίνα Μερκούρη.

Η θεατρική παράσταση της «Τελευταίας μάσκας», σε σκηνοθεσία του Θεόδωρου Τερζόπουλου, ανέβηκε στην Πάτρα το Φεβρουάριο του 2006, στο πλαίσιο της «Πολιτιστικής Πρωτεύουσας», στο Θέατρο Αττις στην Αθήνα και στο Φεστιβάλ New Plays from Europe του Βισμπάντεν, τον Ιούνιο του 2006.

Ο Κώστας Λογαράς, με τη γραφή του διεκδικεί «η πόλη (Πάτρα) ν' ανοιχτεί σαλπάροντας στο πέλαγος και να φύγει μακριά», θυμίζοντας το έργο του Γιάννη Σκαρίμπα «Φυγή προς τα εμπρός», ενώ παράλληλα σημειώνει, ότι «δεν

Κώστας Λογαράς

έχει ξοφλήσει τους προσωπικούς λογαριασμούς του με την πόλη και πάντα θέλει να ξαναγυρνάει εδώ».

Στα έργα του έχει αναδειχθεί η Πάτρα της δεκαετίας του '50, οι διαδρομές της, οι λαϊκές γειτονιές, το φως και οι σκιές της, οι ήχοι της και οι ψίθυροι, το παρελθόν της και οι εφηβικές μνήμες.

Θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους συγγραφείς, ανανεωτές της γλώσσας, της Πάτρας.

Γράφει επιφυλλίδες στο protagon.gr. Ήταν ιδρυτικό μέλος της λογοτεχνικής ομάδας Οστρακα της Πάτρας, του περιοδικού Υδρία, κι ένας από τους πρωταγωνιστές στα συμπόσια ποίησης της δεκαετίας του 1980, στο πανεπιστήμιο Πάτρας.

Εργα του στην ποίηση, «Στιγμές», Οστρακα, 1972, «Ομηρία», 1974, «Το Σώμα», 1982, «Ο άλλος Ιούλιος», 1984. Έχει εκδώσει δώδεκα διηγήματα, «Αμπάριζα», Οστρακα, 1982, «Υποπτοι δρόμοι», εκδ. Οδός Πανός/Σιγαρέττα, 1986, «Παλιές αμαρτίες», Καστανιώτης, 1993, «Ο ήλιος στον Υδροχόο», αφήγημα, Οδυσσέας, 1984, «Ιστορίες του δρόμου», εκδόσεις Γαβριηλίδη, 2013, «Σάββατα δίχως μύθο», εκδόσεις «Το Δόντι», 2016, Ρόπτρο, 1990, «Σπίτια της μνήμης, Σπίτια της σιωπής», έκδ. Τέχνη και Λόγος, 1988, μυθιστορήματα, «Να έρχεσαι όποτε θες», Μεταίχμιο, 2004, «Ερημιά στο βλέμμα τους», Μεταίχμιο, 2008, «Στη χώρα του Νεντίμ μύριζε πεύκο», Μεταίχμιο, 2003, δοκίμια, λιμπρέτα, και το θεατρικό έργο «Η τελευταία μάσκα», εκδόσεις Πικραμένος, 2020. Εργα του έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, γαλλικά και γερμανικά.

* Συγγραφέας